

νία σας!...

Ο Γκλέντον, άμλητος, τόν κύτταξε. Είδε πώς κρατούσε στα χέρια του τη σκάλα.

..... Η τύχη με βρήθηκε, έξακολούθησε ο Μέρικ. Είδα τον πίνακα, που έστειλες στον Κόλλινς. Άνεγνώρισα άμέσως την άπαράμιλλη τέχνη σου. Καί άγόρασα τό έργο σου. Έκανα καλή δουλειά έξέρις, γιατί ο Μάικλ Γκλέντον, θά πεθάνη νέος και οι πίνακες που θά άρρήσει είναι ελάχιστοι. Κι όταν μάλιστα μαθευθί πώς άυτόκτόνησε τό τοπίο άκριβώς που παριστάνει ή εικόνα, φαντάζεσαι τί τιμή θά μου προσφέρουν οι συλλέκται σπανίων Έργων τέχνης! Μά έγω δέν θά τό πουλήσω, θά τό κρατήσω εις άνάμνησιν της άχαριστίας σου!

Ο Μάικλ Γκλέντον κατάλαθε από τη σταθερή, άτονο φωνή του Μέρικ, πώς ήταν περιττό νά ζητήση νά τούς λυπηθί. Τό μίσος του έχθρου του έφθανε μέχρι τρέλλας, μέχρι κακουργήματος.

—Άιριν, λατρευτή μου, ψιθύρισε ο νέος, συγχώρεσέ με, γιατί σ' έφερα εδώ! Είνε τρελλός από τό πάθος του... Σε λίγο ή παλιρροία θά μάς φθάση!...

Ο άνεμος σφύριζε τώρα ανάμεσα στις σχισμάδες των βράχων. Τά σύννεφα όλοένα πλησιάζαν. Οι γλάροι πέτουσαν και γέμιζαν τον άέρα με τίς φωνές τους.

Τότε ο Γκλέντον προσπάθησε νά φωνάξη, νά ζητήση βοήθεια, μά ή φωνή του πνίγηκε μέσα στον κρότο της θάλασσας.

—Αυτοψύμη για τό χάλας σου, Γκλέντον! έξακολούθησε ο Μέρικ. Είνε άλήθεια θλιβερός ή πρόωρος χαμός σου! Μά φάνηκες άνάστος και σ' ου καί κείνη!

—Κακούργε! Φοητή! φώναξε ο Γκλέντον έξαλλος, θά σε κρεμάσουν!...

—Δέν τό πιστεύω! άπάντησε ο άλλος. Είνε φανερή άυτόκτονια. Καί έξέρις, εκεί που σκόνταψε κι έπεσε ή Άιριν, βρήκα τη σάρπα που φορούσε. Θά χρησιμεύση στην άνάκριση! Κι έπειτα τό γράμμα που έγραψε κι άφησε άτέλειτο, τό διάβασα προτού έρθω ως εδώ. Είνε χαρακτηριστικό! Γράφει:

«Άποφασίσαμε νά πάμε εκεί που κανείς δέν μπορεί νά μάς άκούσθ ή σ' η!»

Ο άνακριτής θά πεισθί για τούς σκοπούς σας άπ' αύτή τη φράση!...

Ο Γκλέντον δέν πρόσεχε πια στα λόγια του Μέρικ. Άπελιπιωμένος, κύτταξε νά ιδή με τούτο τρόπο μπορούσε νά σωθί.

—... Ά! Η γυναίκες! Καταραμένες νύαι! Ανάθεμα! Κατάρασα!...

Ο Μέρικ είχε εσοπάσει σ' ένα φρικτό ύβρεολόγιο... Η γλυκειά φωνή της Άιριν άκούστηκε, σαν μουσική σ' αύτιά του Γκλέντον.

—Ω! Μάικλ! Κύτταξε τη σελήνη, πώς φωτίζει τά νερά!

—Θεέ μου! Άιριν! Αυτό ζητούσα! Αυτό τό φώς! Κύτταξε τη φωτεινή καμπύλη, που διαγράφεται άπάνω στους άφρούς! Αυτή την ψυχρή λάμψη, που μοιάζει με άστέρι. Ένα δρεπάνι! Τό βλέπεις; Ο άνάτος ζητεί νά βερσίη τη λεία του ύπανω στους βράχους. Μά την πιστι μου! Θά ζήσω σου λέω και θά τό ζωγραφίσω. Θά νά τό άριστούσημα σου!...

Εξαφικά ο Γκλέντον έσκαυε και σήκωσε από χάω μια άδεια μπιτλία κρασιού. Ο ίδιος την είχε πετάξει εκεί λίγες μέρες προητέρη ένα μεσημέρι, που γευματίσε κάτω στους βράχους με τη γυναίκα του. Καί τώρα στο φώς της σελήνης την είχε ιδί. Άρπαξε από τη τσέπη του τό σημειωματάριο του, και γρήγορα, νευρικά, κάτι έγραψε, βούλωσε κατόπι στερεά τό άνοιγμα της μπιτλίας, σφού έβαλε μέσα τό χαρτί. Θριαμβευτικά προχώρησε στην άκρη του βράχου και είπε:

—Μέρικ, κύτταξε, γράφο τί συνέβη, έδώ μέσα στην μπιτλία, θά την πετάξω στη θάλασσα, άν τη βρούν, είσαι χαμένος. Κι άν δέν τη βρούν, θά ζήσ με την άγωνία, μήπως καμιά φορά τό κύμα την πετάξει στην άκτι. Θά γυρίσει νύχτα και μέρα στην παραλία, άναζητώντας την. Ά! Σε κρατώ, καταραμένη!... Θά σε κρεμάσουν, Μέρικ, ρίξε τη σκάλα, είδεμη θά πετάξω τη μπιτλία στη θάλασσα!

Άντί άλλης άπάντησεως, ο Μέρικ πέταξε τη σκάλα στη θάλασσα.

—Πέθανε! Πέθανε λοιπόν και σ' ου κι αύτή! Η λιθι, νομίζεις πώς με μέλλει!

—Νά λοιπόν! ούρλιαξε ο Γκλέντον! Κύτταξε!

Ο Γκλέντον προχώρησε στην άκρη του βράχου για νά ρίξη τη μπιτλία σε βαθειά νερά. Μά ο Μέρικ άρχισε νά πετά πέτρες, κι ο Γκλέντον φυλάχθηκε κάτω από την προεξοχή του βράχου και δέν τόλημνε νά προχωρήση. Τυφλωμένος από τη λύσσα του, ο Μέρικ προσάθηκε ν' άποσπάση ένα μεγάλο κομμάτι βράχου. Ο Γκλέντον άντελεγήθη τόν κίνδυνο και άπισθοχώρησε δύο βήματα. Ώστόσο πρόφρασε και πέταξε τη μπιτλία στη θάλασσα. Στριμωγμένος κοντά στο βρά-

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δυό Λονδρέζοι συζητούσαν στο καφενείο για πολέμους κι έκαναν κριτικές τών διαφόρων μαχών, στις όποιες είχαν λάθει μέρος.

—Η πρώτη Στρατιά, λέει ο ένας, είνε υπεύθυνη για την άτακτη υποχώρησι... Κυρίως τό σφάλμα ήταν του σωματάρχου, ο όποιος έπρεπε νά προβλέψη τόν έλιγμό του έχθρου!...

—Κατά την γνώμη μου, όλοι φταίνε για την πανωλεθρία που πάθαμε, συμπλήρωσε ο άλλος.

—Πέφτετε κι' οι δυό σας έξω, πετιέται και λέει άξασφα ένας άγνωστος, ο όποιος παρακολούθησε την συζήτηση. Τί μπορεί νά έξέρετε, σεις, από πολέμους; Άφηστε τις κριτικές για τούς στρατηγούς και... για μένα.

—Και τί είσαι σ' ου; τόν ρωτούν

—Τί είμαι έγώ!... Όλοι οι στρατηγοί, οι όποιοι ώδήγησαν στην νίκη τά στρατεύματά τους, άκολουθούν την ίδια τακτική, την δική μου. Σκεφθήτε: Είμαι τρεις φορές παντρεμένος, έχω... έκποισει τρεις πεθερές, έχω υποτάξει τρεις συζύγους, εισπράττω φόρους του δημοσίου επί δέκα χρόνια και άκόμα είμαι... ζωντανός!...

Η ώρα ήταν περασμένη κι ο Μπόμπ έπρεπε νά φύγη από τό σπίτι της άρραβωνιαστικής του. Τό μέρος όμως ήταν έρημικό κι' οί ακούιοι που γαυγίζαν, ήσαν ένας σοβαρός κίνδυνος για τούς νυχτερινούς διαδόχους.

—Μπόμπ! τοθε ή άρραβωνιαστική του τότε, Που θά πιάς τέτοια ώρα; Μείνε εδώ άποψε. Δέν άκούε τά σκυλιά πώς γαυγίζουν; Πηγαίνω νά πώ νά σου έτοιμάσουν τό δωμάτιό σου.

Έπειτα όμως από λίγη ώρα, κι' όταν ή άρραβωνιαστική του Μπόμπ γύρισε στο σαλόνι, είδε μ' έκπληξη της ότι εκείνος είχε άναχωρήσει.

Πέρασε μία ώρα. Στο σπίτι όλοι κοινοτούσαν πειά, όταν στην πόρτα άκούστηκε ένα χτυπημα.

Ήταν ο Μπόμπ, κρατώντας στην μασχάλη του ένα δέμα.

—Που ήσου, Μπόμπ; τοθε ή άρραβωνιαστική του, άνοιγοντάς του την πόρτα.

—Πήγα σπίτι μου νά φέρω τις πυτζάμες μου! άπάντησε ήσυχα-ήσυχα ο Μπόμπ.

χο, ο Γκλέντον είδε τόν όγκο πάνω από τό κεφάλι του νά σαλεύη, ενώ βροχή από πετραδιά και χώνιατα έπεφταν άπάνω του. Έκείνη τη στιγμή, ή Άιριν έμπηξε μια φωνή φρίκης. Ο Γκλέντον δέν σάλεψε, μόνο έκλεισε τά μάτια του κι' άμέσως τά ξανάνοιξε. Μία κραυγή πόνου βγήκε από τά χείλη του, ενώ συγχρόνως ή Άιριν τόν άρπαξε και τόν τραβούσε κοντά της. Ήλλά ο όγκώδης βράχος, γκρεμίστηκε στο κενόν με δαιμονιώδη κρότο, και πίσω άπ' αυτό φάνηκε ένα σώμα, που διεγράψε μια καμπύλη στον άέρα και χάθηκε στην άβυσσος...

Ζαλισμένος ο Γκλέντον κύτταξε τό μέρος, όπου ο Μέρικ είχε πέσει. Τιποτε δέν φαίνονταν πια. Ένα φωτεινό δρεπάνι από άφρούς πέρασε στην άκρη του βράχου, σαν νά καθάριζε την έπιφάνεια του, κι' άμέσως έσθθησε, καθώς ή σελήνη κρυφτηκε πίσω από τά σύννεφα.

Άλλά στή στιγμή εκείνη, στή λάμψη της σελήνης, ο Γκλέντον είχε ιδή πώς τώρα που ο βράχος δέν προεξείχε πια, ή άνάσσις ήταν δυνατή. Τό γέρι του τόν πονούσε τρομερά και ή Άιριν έβασε πρόχειρα τό τραδιά με λουριδες από τό φόρεμά της. Κατόπι ο νέος σηκώθηκε.

Πώς κατώρθηκε και σκαρφάλωσε ως την κορυφή τών βράχων κι' αύτός δέν ήξερε.

Τρεκλίζοντας, σκουνοφυλάωντας, έστρεξε ως τό σπίτι του, πήρε ένα σγινί και έπέστρεψε στην παραλία, για νά βοήθηση τη γυναίκα του ν' άνεβή κι' αύτή!...

Σάν μέσα σ' ένα φρικτό εφιάλτη, σκοτισμένος άπ' τόν άβάσταχο πόνο του πληγωμένου χεριού του, κρατούσε τό σγινί για ν' άνεβή ή Άιριν. Καί μέσα στην παραζάλη του, τού φαίνονταν πώς έβλεπε τό φωτεινό δρεπάνι του θανάτου κι' άουναίσθητα μουρμούριζε:

—Θά ζήσω, ναι, θά ζήσω, για νά ζωγραφίσω τό άριστούσημα του. Θά έχη τίτλο. Τό δρεπάνι του θανάτου! του Μάικλ Γκλέντον. Β. Α. (Βασιλική Άκαδημία).

